N:r 3. Årg. 21. 1 FEBR. 1916. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Drottninggatan 55.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: De heliga skickliga att göra tjänst II. — En tvådubbel strid i Kina. — Brefafdelningen. — Miss Greggs möten i Honanfu. — Från hemarbetet. — En värdefull gåfva. — Tacksägelse- och böneämneu. — Springgossen, som blev missionär.

De heliga skickliga att göra tjänst*.

II.

Men hur förhåller sig nu Jona till missionskallelsen, då den kommer till honom för andra gången? Det är märkligt att se, hur han föres tillbaka till precis samma punkt, hvarifrån afvikelsen blifvit gjord. Det är, som kommer Herren till honom och säger: "Nå, Jona, vill du nu gå till Nineve? Är du nu redo att göra tjänst? Är du färdig att gå mina ärenden, efter hvad du nu har gått igenom?" Han sättes sålunda på ett nytt prof.

Kallelsen innebär emellertid ock ett nästan ofattligt förtroende till Jona. Tänk, att Herren kunde gifva Jona ett sådant uppdrag efter allt, som hade varit! Herren hade icke blott förlåtit hans synd utan också glömt den. Det är mer, än vi kunna göra. När människor på något sätt ha svikit dig och mig, när de ha missbrukat något vårt förtroende och så komma och bedja oss om förlåtelse, nog vore det sorgligt, om vi icke då kunde förlåta. Men hur går det med förmågan att glömma? Går det lika lätt? Är det icke snarare så, att vi till den felande säga: Ja, nog förlåter jag, men samma förtroende kan jag icke ha för dig efter hvad som varit, och samma förtroendeuppdrag, som jag förut gifvit, kan jag icke mer anförtro dig.

Men Herren förlåter den nödställde och bedjande Jona så helt, att han till och med glömmer det, som är förlåtet. Det skedda är, som hade det aldrig passerat. Ja, än mer, Gud förlåter Jona och ger denne ett nytt förtroende, *ehuru han vet*, att Jona på långt när icke ännu lärt sig läxan. Gud förutser, att Jona gamla onda natur skall dyka upp igen. Men Gud ger sin tjänare förlåtelsen full och rik ändå, *ändå*. Nu är det icke Jona, som kastas i hafvet, utan Jona synder. I hafvets djup och bakom Guds rygg försvinna de för alltid. Jona, är du nu färdig att gå, så får du gå. Du får samma förtroende och samma uppdrag.

"Denne Gud är vår Gud, alltid och evinnerligen."

"Om våra synder än vore Himalayahöga", som en infödd kristen i Indien sade, "är Guds nåd i Kristus ännu mycket väldigare, ty den är så väldig, som himmelen är väldig öfver jorden."

Som molnen fly för solens sken
Och ej en sky blir kvar,
Och himlen strålar klar och ren,
Där nyss blott töcken var;
Så plånar Gud all synden ut
Och gör på alla sorger slut.
Så helt förlåter Gud.

Gifva vi sedan akt på i hvilket sinne Jona ändtligen går till Nineve, så är det väl utan knorr men säkert icke utan betänkligheter, som händelsernas utveckling gaf tydliga prof på. Bäst är ju, såsom aposteln säger, att "göra allt utan knorr och

* Föredrag af rektor Joh. Rinman, *Allhelgonasöndag*, i Betesdakyrkan vid S. M. K:s höstmöte 1915.

betänkligheter". Men låt oss hellre gå lydnadens väg under betänkligheter än att icke gå alls!

Väl framkommen till Nineve begynner Jona predika på gatorna för de skaror af människor, som samla sig omkring honom. Denna predikans hufvudtema är: "Om fyrtio dagar skall Nineve varda omstörtadt." D. v. s. att detta var utgångspunkten för hans predikan, upprepad från plats till plats, men det är tydligt, att dessa ords innehåll sedan närmare utvecklades.

Och hvad hände? Jo, där blir en allmän uppståndelse i staden, icke blott nyfikenhet att få höra den söderifrån komne främlingen utan en uppståndelse, som kan jämföras med den sorg efter Guds sinne, som kommer åstad bättring till frälsning. Vi ha i vår tid och våra förhållanden svårt att sätta oss in i, hvad ett sådant budskap, en sådan domsförkunnelse, kunde verka och åstadkomma hos en hednisk befolkning. Men af sammanhanget är det tydligt, att Jona förkunnelse måste ha gått nineviterna djupt till hjärtat. Och det var icke blott folket på gatorna, som lyssnade till och böjde sig, bekännande sina synder, utan äfven hos de högre samhällslagren och ända upp till konungen ser man prof på denna bättring. Ty, heter det i v. 8, enligt konungens påbud skulle "både människor och djur hölja sig i sorgdräkt och ropa till Gud med all makt". Man klädde sig i säck och aska och bad Gud förbarma sig öfver staden. Och så säges det, att då Gud såg hvad de gjorde, ångrade han, hvad han hade tänkt göra. Det står ej, att han ångrade sig, blott på grund af de bönerop han hörde, utan *när han såg hvad de gjorde.*

Således, det är icke blott vårt ropande, som Gud lyssnar efter. Vi kunna ropa med all makt efter frälsning. Men om det icke är mer än ett ropande, om det icke är något tecken till sinnesändring, något tecken till att vi verkligen stå upp från synden och gå ifrån orättfärdigheten, hjälper icke vårt ropande. Gud såg, hvad nineviterna gjorde, hvilket vittnar om att de kommit in på en ny väg och fått ett nytt sinne. Och då, heter det, ångrade Gud sig.

Detta, att Gud ångrade sig, låter underligt för våra öron. Men förklaringen ligger däri, att saken är uttryckt "efter människosätt". Vi äro t. ex. ute och gå på en slätt, där vi ha stark motvind. Så vända vi helt om och få då medvind. Förändringen har åstadkommits icke genom att vinden vändt sig men att vi gjort det. När det på människovis säges, att Gud ångrar sig, innebär detta, att det är vi, mänuiskor, som vändt om från den onda vägen. Gud, som var emot oss på otrons väg, är för oss på trons och lydnadens väg.

Det visar sig emellertid, att Jona icke ännu lärt den läxa, som Gud ville lära honom. Han klagar bittert öfver att själar blifvit omvända till Gud. Häri förstå vi honom naturligtvis icke. Vi bruka ibland klaga öfver att själar icke låta sig omvändas och fälla af denna orsak lätt modet. Men här se vi Jona missmodig, därför att det blir frukt af hans arbete. Och sedan går han till rätta med Gud och försvarar t. o. m. sitt första beteende och säger liksom: "Var det icke det jag sade redan från början, att om jag komme till Nineve och predikade bättring och människorna fölle till och finge nåd och barmhärtighet, så komme det sedan att leda till nöd för mitt folk?"

Nu några sammanfattande lärdomar.

1). När Herren vill göra oss skickliga att göra tjänst, gifver han oss ofta uppdrag, som icke tilltala oss. Jag tror vi kunna säga, att det är i regel så. Hur många gånger ha vi icke genom Herrens ord haft ett klart medvetande om hvad som är Guds vilja med vårt lif! Och hur många gånger har icke också Herrens ord kommit till oss med en tydlig kallelse till någon viss tjänst åt honom! Kanske vi då stått upp men inte för att lyda utan för att fly undan. Ack, vi äro så djupt medvetna härom, att vi göra bäst i att vara försiktiga i vår dom öfver vare sig Jona eller någon annan. När allt kommer omkring, är det icke så, att det mesta vi göra i arbetet för Guds rike är sådant, som tilltalar oss? Vi vilja vara med om sådant, som vi ha ett visst nöje af och som medför en viss själftillfredsställelse. Men när Herrens ord kommer till oss, kallande oss till en uppgift, som *icke* tilltalar oss, som kräfver offer, själföfvervinnelse, åsidosättande af det egna intresset, då fly vi.

Vilja vi icke blott till namnet tillhöra helgonens skara utan ock vara *helgade* och *nyttiga* käril för Husbonden, så må vi alltså bedja honom, att han jämte kunskapen om sin vilja också sänder oss sin *Ande,* som gör oss villiga, som böjer oss till Kristi lydnad.

2). Det andra vi ha att lära, är detta, att när Herren gör sina heliga skickliga till att göra tjänst, visar han dem nöden i världen. Vi hålla oss helst på afstånd därifrån. Vi vilja icke gärna höra alltför detaljerade beskrifningar på det lidande och elände, som synd, hedendom och moraliskt förfall framkallat. Vi skona våra egna känslor. Men skall

Herren få göra oss skickliga till att göra tjänst, måste han få visa oss just denna nöd, så naken som den är, och visa oss den, så att den går oss riktigt djupt till hjärtat.

Må vi gifva akt på med hvilken ömhet Herren talar till Jona om Nineve. "Du ömmar", säger han, "för kurbitsen, för hvilken du icke haft någon möda och som du icke har uppdragit, som vardt till på en natt och som förgicks en natt gammal, och jag skulle icke ömma för Nineve, den stora staden, i hvilken mer än tolf gånger tiotusen människor äro, som icke förstå att skilja mellan höger och vänster, och djur i mängd."

Är det icke gripande, hur Herren räknar äfven med de små, de värnlösa, de mest oskyldigt lidande? Och se vi icke i detta något af Jesus själf, hans bild, som satte sig ned och tog barnen upp i sin famn, lade händerna på dem och välsignade dem?

Kära vänner, ha vi tänkt på, hur det i verkligheten står till i världen och i synnerhet i hednavärlden? Huru mycken tanke ha vi ägnat dessa millioner små, de oskyldigt lidande barnen, och sedan alla åldrar och oräknade skaror af människor, som äro helt borta från det lif, som är af Gud, borta i mörker, i okunnighet, synd och last?

En vän skref nyligen: "Det har gripit mig mer de sista dagarna, än det på många år gjort, att tänka på att för hvarje vårt andedrag gå fyra själar, som aldrig hört evangelium, in i evigheten." Vi ha hört det åter och åter, men våra känslor ha blifvit så förstenade, att det icke längre gör något intryck på oss. Hvad kan det vara för en sömndryck, som djäfvulen kan ha ingjutit i våra hjärtan och sinnen, när det är oss möjligt att vara så okänsliga inför den skriande nöden i världen? Vill du blifva skickad till att göra någon tjänst åt din Gud och Frälsare, medan du är kvar i lifvet, så undfly icke åsynen af nöden i världen! Bed Gud om moraliskt mod, att du må kunna se den, sådan den är, och låt den gå dig till djupet af din själ!

3). Så ännu ett. När Herren vill göra sina heliga skickliga till att göra tjänst, så visar han dem, att de själfva ingenting annat äro än bräckliga käril. Nog kunna vi väl säga om Jona, att han var ett synnerligen bräckligt lerkärl. Tänka vi ett ögonblick på både hurudan Jona i själfva verket var och hvilken underbar välsignelse, som följde af hans predikan i Nineve, måste vi fråga: Hvarifrån denna välsignelse? Hvarifrån kraften till denna rika frukt? Sannerligen, kraften var icke af Jona, den var af Gud. Och det är hvad vi ha att lära af Jona historia, att, som aposteln säger "vi hafva denna skatt i lerkärl, på det att den öfversvinnliga kraften må vara af Gud, icke af oss".

Apostlar och profeter blir ingen af oss. Evangelister blifva vi icke heller alla, icke heller herdar och lärare, icke innehafvare af vissa ämbeten, men *heliga* genom tron på Kristus få vi alla blifva, och alla kunna vi skickliggöras till att tjäna hvar och en i sin mån och med sin gåfva till Kristi kropps uppbyggande och Frälsarens, Jesu Kristi, berömmelse.

Vår bön vare då, att han, "fridens Gud", må "göra oss skickliga i allt godt verk till att göra hans vilja, verkande i oss, hvad täckeligt är inför honom"! Amen.

En tvådubbel strid i Kina.

Af *K. L. Chau, B. A.*

Sekreterare inom kinesiska kristliga studentföreningen i Storbrittannien.

Hvilka utsikter har kristendomen f. n. i Kina? Vi må vakta oss för att vara alltför optimistiska. När jag öfverskådar fältet i Kina i närvarande stund, finner jag, att det är fyra stora fiender, som hindrande resa sig i kristendomens väg.

Den första är utan tvifvel *återupplifvandet af Konfucii dyrkan.* Denna härleder sig från den nyvaknade känslan af vördnad för det förflutna. Sällskap ha bildats för diskuterande och utbredande af konfucianska läror. Äfven uppträda konfucianska predikanter och apologeter. Det är med tacksamhet vi veta, att tillbedjandet af Konfucius såsom afgud i själfva verket upphört. Men vi måste dock räkna med detta faktum, att Konfucius ställes på en piedestal högre än någonsin. Med ett ord, han äras som en gud.

Den andra stora fienden är en mycket naturlig. Efter det nu pågående världskriget komma *politiken* och *ingeniörsvetenskapen* att med uteslutande af nästan allt annat tilldraga sig det unga Kinas uppmärksamhet. I England, där f. n. omkring 300 kinesiska studenter finnas, är det öfver 75 procent, som studera nationalekonomi. Detta visar, åt hvilket håll vinden blåser. För religionen blir det icke något rum.

Den tredje stora fienden är för kineserna säregen. Det kinesiska folket nära nog dyrkar litteraturen och intelligensen. Denna fiende kunna vi därför ge namn af *ett otillbörligt uppskattande af upplysningen.* Upplysning är egentligen det enda, Kina i våra dagar anser sig behöfva. Till hvad nytta, menar man, är väl religionen? För de okunniga kan den vara bra att ha, för kvinnorna likaså, men inte för de upplysta. Dessa behöfva ingen religion alls.

Det fjärde stora hindret är mycket försåtligt. Det är ett slags palliativ emot den längtan efter Gud, som förefinnes hos så många. Jag åsyftar *upphöjandet af patriotismen till ett slags gud.* Efter

franska revolutionen dyrkade det franska folket "friheten, jämlikheten och broderskapet". En bland följderna af revolutionen hos oss är, att nationalismen betraktas som en gudomlighet.

Det är icke lätt att besegra denna fyrfaldiga fiende. Och dock tillåter jag mig nu framställa en helt annan sida af taflan, en sida *full af hopp*. Jag bedyrar, att om hvarje missionär aflägsnades från Kina, skulle kristendomen ändå utbreda sig. Den har slagit rot, och den kommer att växa. Detta är ett djärft påstående, men jag kan gifva skäl därför. Det finns fyra mäktiga krafter, som försäkra kristendomen om framgång i Kina.

För det första. *Våra ledare inse behofvet af kristendomen.* De se, att kristendomen icke blott bär frukt i enskildas räddning utan i rätt och rättfärdighet för hela folket. Och just de män, som ifrigast förorda genomförandet af sociala reformer såsom afskaffandet af opiebruk, fotbindning och spel, äro de som tillegnat sig kristna ideal eller själfva blifvit allvarliga kristna. Hela deras lif utgör en rekommendation för kristendomen.

För det andra: I och med republikens födelse har i Kina dagats *ett tidevarf af religionsfrihet.* Det tjugonde århundradets "nantesiska edikt" har redan utfärdats i Kina. Taek vare detta har hvar och en rättighet att tro i enlighet med sitt samvetes föreskrifter. De kristna betraktas icke längre som spioner, utsända af sina resp. regeringar för att utforska Kina. Kristna män äro icke längre uteslutna från viktiga regeringsposter.

För det tredje: *Brytandet af vidskepelsen.* Järnvägar och andra snabba samfärdsmedel införas. De hjälpa till att sammansmälta de olika dialekterna i det kinesiska språket. Hvilken vinst, som ligger i detta, är lätt att förstå. Och vidare, liksom de romerska stråkvägarna i den första kristna tiden följdes af apostlarna, då de begåfvo sig ut att förkunna evangelium, så böra vår tids järnvägar bli de linjer, som föra kristna evangelister till hvarje vrå af det vidsträckta Kina.

För det fjärde: *Kina behärskas af de studerande.* Att lägga an på den kinesiska ungdomens undervisning och fostran är därför för ett missionssällskap af utomordentlig strategisk betydelse. Vinner man studenterna, så vinner man Kina. Det finns för närvarande många män, som fått sin fostran i missionen tillhöriga skolor. Somliga af dem hafva till namnet blifvit kristna, andra blifvit kristna i anda och sanning. De sistnämndas förnämsta önskan är att vinna Kina för Kristus. Vid de underbara möten, som hållits af dr Mott och mr Eddy, hafva tusentals studenter blifvit så fattade af evangelium, att de numer ägna mycken tid och kraft på ett ingående studium af Kristi lif. De som intaga denna ställning, äro vårt lands framtida ledare. Med öppna sinnen stå de frågande inför kristendomens sanning. Hvad Kina enligt deras tanke behöfver, är en moralisk omhvälfning, en förändring, som berör dess invånares hjärtan. Orsaken, hvarför de vilja intränga i kristendomen, är, att de åter och åter hört om Kristi underbara makt att omskapa människors lif. Och nu vilja de se, om kristendomen är, hvad den gifver sig ut för att vara. Jag har också reda på många studenter, som efter dessa möten genom dopet ingått i den kristna församlingen.

Hvem kan vid betraktandet af dessa fyra stora vänner och dessa fyra stora fiender få annat än den uppfattningen, att utsikterna för kristendomens utbredande i Kina äro uppmuntrande? Hvad äro egentligen de s. k. fienderna? De kunna genom bön, kärlek och vislighet förvandlas till vänner. Just häri finna vi förklaringen till den kris, som i våra dagar försiggår i Kina. Dessa hvarandra motsatta krafter strida så till sägande om Kinas själ. Kina håller på att byggas om. Skall väl åt Kina räckas materialismens tomma skal eller lifvets bröd?

Ur China's Millions.

Brefafdelningen

Chiechow, Sha. North China via Sibirien den 7 dec. 1915.

Kära vänner i Syföreningen!

"Din Gud har beskärt dig makt."
Ps. 68: 29.

Så står det på "Söderteljealmanackan" i dag, och det ordet gläder mig mycket äfven för eder skull, som i dag ha'n försäljning. Vi ha bedit om Guds välsignelse öfver edert förehafvande och tro, att han vill gifva i rikt mått. Är det inte stort, att vi få vara *Guds* medhjälpare? Den ena får tjäna här, den andra där, och öfver oss alla vakar ett kärleksfullt öga.

Herren till pris äro vi friska. Mycket arbete ha vi, långt mer än vi kunna hinna med. Jag kommer ihåg en berättelse, som jag läste i min barndom, och som ofta varit mig till lärdom: En fader bad sina tvenne söner odla en stor hage. Då dessa togo jordstycket i betraktande, blefvo de misslynta och sade, att det var ett arbete, som de ej kunde hinna med i all sin tid. Fadern utstakade då en mindre bit åt dem att rödja. Den blef snart färdig, och så fingo de en annan. Det gick på samma sätt och så undan för undan, tilldess hela hagen var uppodlad.

Om man ser på det oerhörda fält, som här skall brytas till ny mark, blir man lätt modfälld, men tar man en dag, ett ögonblick i sänder, och så besinnar, att Gud själf är vår *medarbetare* d. v. s. gör det tyngsta och svåraste arbetet och själf bär ansvaret, då blir allt godt. Han är Mästaren och vi bara handtlangare.

I en köping ej fullt 2 sv. mil härifrån, *Ch'ing-teo-chen*, ha vi i höst fått nåd att så ganska mycket af Guds ords säde. Där hållas månatligen 7 marknader, och på dessa ha våra kära kinesiska bröder

oförtrutet predikat. Ett litet tält har nyligen förfärdigats, som de föra med sig tillika med några små bänkar, böcker o. s. v. Men ej blott här utan på en hel del andra ställen ha de förkunnat evangelium, och nästan alltid berätta de om lyssnande skaror. I söndags var Henrik i ofvannämnda köping och predikade på marknaden där efter att först på f. m. ha talat ordet och utdelat Herrens nattvard i en by 5 li därifrån, där ett par kristna finnas. Efter friluftsmötet blef han bjuden på en fin middag hos en familj, som räknas som "sökare". Ungefär kl. 6 e. m. hölls sedan möte hos en handlande. Bortåt 50 personer, mest köpmän, voro närvarande och hörde på med stort intresse. Värden, som upplåtit sitt hus, är villig att hyra ut möteslokal åt oss för ca 30 kr. om året. Vi ville bra gärna mottaga anbudet, om blott missionsmedel funnes. Ske Herrens vilja!

Våra medarbetare f. n. äro olärda män; läsa och skrifva kunna de ju men ha annars ingen utbildning. Kanske Herren genom dem vill utföra sitt verk och låta de visa komma på skam. Tre af dem ha varit kockar hos oss. Bedjen för dem, att de må bli skickliga människofiskare!

Nu stundar den kära julen. Våra syskon herr och fru Sphira ha tänkt på oss alla och sändt en storartad gåfva af 120 täl att fördelas på alla våra stationer för julfirandet. Skolgossarna få nu stanna öfver julhögtiden och med oss glädjas öfver Guds nåd. Jullådorna från Sverige kommo till vår station den 27 november. Men vi öppna dem naturligtvis ej förrän julaftonen.

Missionär och fru Tjäder invid ett vattenfall nära deras sommarbostad 1915.

Ett innerligt tack till alla, som ihågkommit oss! Herren räknar det som gjordt åt honom själf.

I natt stormade här förfärligt. Skorstenen på skolhusets kök blåste ner i gatan. Som väl var, blef ingen skadad! Nu börjar ett snöblandadt regn falla. Vi hoppas dock, att det snart upphör, och att vi få ännu några vackra dagar, så att muren kring kapelltomten kan fullbordas.

Min bibelkvinna Ch'iao (Tjiao) — hon har f. ö. ingen underhållare — läser med en fru Tong, som här håller på att afvänjas från opium. Om någon vill ha ett nytt böneämne, så bed om fru Tongs frälsning! Hon har rökt opium i öfver 30 år.

I våra trakter är det lugnt och stilla, inga röfvareband och ingen oro med anledning af den statshvälfning, som väntas.

Nästa vecka skola vi ha storbak till julen. Det behöfs ej litet, om hvar och en skall få sin del. Tillika med skolan består vårt hushåll af mellan 60 och 70 personer. Dessutom ha vi julottan, då alla bjudas på te, kakor och godter, samt barnfesten julkvällen, då vi få vänta minst 150 barn. Måtte ni och vi alla få en sann julfröjd!

"Så håll nu vid makt, o Gud, hvad du har gjort för oss!" Ps. 68: 29.

Eder tillgifna
Hilma Tjäder.

* * *

Utdrag ur bref från *Anna Eriksson* till S. M. K:s syföreningar, dat. Hancheng den 25 okt. 1915:

Kära systrar!

Frukten Herren och tjänen honom ostraffligt och troget! Jos. 24: 14. Ofvanstående ord äro ur Dagens lösen. Vi behöfva nog tillropa hvarandra en påminnelse att icke förtröttas i tjänsten. "*Förtröttas ej*, du lilla kämpaskara!" har jag i dag hört ljuda i mina öron. Om trötthet, mattighet och ytlighet vilja ansätta oss och snärja oss, så låt oss böja våra knän i enrum inför Herren och be honom rätta till det som möjligen kommit på sned i vårt förhållande till honom och hvarandra! Det är vägen till erhållande af ny kraft och nytt mod. Det blef så stort för mig, när jag i e. m. tänkte på den förmån, vi äga att få gå *direkt* till den *högsta* instansen med alla våra ärenden och veta, att utslaget sker med *rättfärdighet*. Om jag inför hans ögon måste påtaga mig skuld, så är det dock saligt, att rättegången slutar med *förlåtelse*.

. . . I ett föregående bref har jag berättat om vår sommarskola med kvinnor. Sedan den slutade, hade jag en tids hvila och fick utföra andra nödvändiga ting. Nu äro vi åter samlade till fortsatt arbete. Tre nya elever ha kommit. F. n. äro här 9 deltagare. Flera väntas, sedan höstskörden bärgats.

I ett bref i vintras nämnde jag särskildt 2 kvinnor som böneämnen för eder, älskade systrar. Den ena, Hsü-ta-sao, är hustru till evangelisten i Peh-shui, blef döpt på hösten 1914 och tjänstgjorde därefter bland kvinnorna i Peh-shui. Hon var med här vid höstmötet, lycklig och glad, fastän hon på grund af sin svärmors fientlighet mot kristendomen

har det mycket svårt. Hon får af henne uppbära mycken försmädelse men tager allt med tålamod för Herrens skull. Jag hoppas hon framdeles åter skall kunna komma hit för erhållande af vidare undervisning. Låten henne fortfarande ha rum i edra böner!

Den andra kvinnan, Chang-ta-sao, har haft ett grufligt häftigt humör och blef på grund af slagsmål med en annan patient för ett par år sedan hemsänd från opieasylen i Hoyang. Hon hade nog ändå blifvit fattad af evangelium och var den första, som kom hit samma år, när sommarskolan började här. Jag var litet tvehågsen, om jag skulle taga emot henne och sade, att om hon bråkade med kamraterna, fick hon lof att lämna oss. Men hon visade sig verkligen stilla och ordentlig. Bra gick det för henne att lära läsa, och klart förstånd hade hon, så att jag fick godt hopp om henne.

Vårterminen 1915 klagades öfver hennes fel, bl. a. att hon gärna ville nappa till sig andras småsaker. Som ett slags tillrättavisning fick hon inte vara med i sommarskolan. Men nu har hon ett bättre omdöme af sina grannar och har troget bevistat söndagsmötena på den närmaste utstationen, så jag har lofvat taga emot henne igen. Bedjen, att hon må få nåd att öfvergifva sina onda vanor och kunna bli till välsignelse i sin omgifning!

Kanske det intresserar eder att höra vår dagordning?

Uppstigning, när sparfvarna börja sin morgonsång, d. v. s. vid $^1/_2$6-tiden. Enskild bön. Städning af rummen hvarsin vecka. Kl. 7 morgonbön; kl. 8 frukost, bestående af majs eller hirsvälling (utan mjölk), bröd, rofstrimlor och spansk peppar. Kl. 9 kommer läraren och föreläser läxan. Kl. 10 börjar mitt arbete med att förhöra föregående dags läxa. Jag måste taga kvinnorna en i sänder för att bli viss om, att de *kunna* skriftecknen. Kl. 1 middag: kokta degstrimlor med 4 slags grönsaker uti. Kl. half 3 fortsatt öfverläsning eller gemensam läsning med dem, som kunna följas åt. Kl. half 6 aftonbön och sedan kvällsmat: bönvälling, bröd och grönsaker. Efter maten ha vi en sångstund samt bön.

Jag gör intet uppehåll under vintern, utan kvinnorna få komma och gå allteftersom de kunna vara ifrån hemmen. —

Bibelkvinnan Sie och en yngre kvinna reste i dag ut till byarna, utrustade med hvarsitt täcke, en korg böcker och 3,000 kash till inköp af proviant. Sie är så glad åt att få gå ut med frälsningens budskap. För en vecka sedan kom hon hem från en 3 veckors färd i södra distriktet. Hon hade fått med sig 1 eller 2 af de troende kvinnorna vid utstationerna, och så besöktes 17 byar. Jag är så glad åt att hon blifvit fri för byarbetet. *Varmt tack* till den kära vän, som bidragit till hennes underhåll! Hoppas hon i fortsättningen får vara i eder åtanke och förbön.

. . . Mitt hjärtas tack och lof går till Gud för hvarje afton för den nåden, att jag får medverka i hans vingård under hans mäktiga hägn och skydd.

. . . Nu får jag sluta med en innerlig hälsning till eder, kära vänner. Glömmen ej, att vi skola skörda, om vi icke tröttna att så!

* * *

Utdrag ur ett enskildt bref.

Yangchow den 20 nov. 1915.

Inte är det lönt att nu berätta något om resan. I sanning "en vägrödjare" drog "ut framför oss!" Och inte har han öfvergifvit oss, sedan vi kommo hit. Hvarje morgon kommer han oss till mötes med ny nåd, och, "lofvad vare Herren, dag efter dag bär han våra bördor!" Nåd, nåd i allt! Nåd stor nog att göra själfva det obegripliga språket intressant och studiet däraf till en riktig glädje trots tungans ovighet och all annan skröplighet. Jag tror, att Gud skall gifva också oss detta språk, men som "tiden är kort", i hvilken betydelse det ordet än tages, är min bön och önskan den, att vi skola bli i stånd att *fort* tillägna oss detsamma. Om jag får skicka en *hälsning* till alla de kära "hemarbetarna", blir det Jes. 62: 6: "I, som skolen ropa till Herren, gifven eder ingen ro!" Ville också så gärna få mitt *tack* framfördt till alla, som regelbundet samlas till bön för oss. De få gånger, jag haft glädjen vara med i kretsen därhemma i Stockholm, ha skänkt mig så mycket; känner mig så tacksam för dem. Särskildt tacksam är jag för sista aftonens samvaro på Margaretaskolan.

Hvilket godt hem Gud gifvit oss här i Yangchow! Miss Murray är mer än mor för oss, tror jag mig våga säga, och miss Cole, vår lärarinna, är en riktig skatt. Vi ha alla hvar sitt rum med öfverflöd på frisk luft, ja, verkligen öfverflöd, ty fönster och dörrar stå öppna dygnet om, och det fastän det är ganska kallt nu i slutet af nov. Det går ganska bra att läsa i den här temperaturen men skrifva är värre.

Här har hållits ett stort möte i dagarna, ett slags kyrklig konferens med delegerade från olika delar af provinsen. Alla säga, att det var en synnerligen välsignad konferens. Det var en kinesisk pastor, som Gud fick använda på ett alldeles särskildt sätt.

För någon tid sedan var här dop af sex kvinnor. En af dem var 70 år. Hon hade vandrat en mycket lång väg i hällande regn för att komma med till dopakten. Hennes son hade afrådt henne från att ge sig ut på de slippriga vägarna, men hon lät sig icke hindra af något. Dagen efter var det nattvardsgång; det kändes så underbart att få deltaga i den heliga måltiden tillsammans med dessa, som nyss införlifvats med hjorden.

För närvarande äro vi elfva, som sträfva med språket. Af dessa äro en från Norge, en från Finland, en från Australien, en från Amerika samt fem från England.

Mina mest varma och vördsamma hälsningar! Uppenb. 14: 1—5.

I Herren tillgifna

Ester Jonsson.

Miss Greggs möten i Honanfu.

Ur ett enskildt bref från fröken *Ebba Burén*, dat. Honanfu, den 25 nov. 1915:

I mitt förra bref nämnde jag visst, att vi väntade Miss Gregg hit. Hon kom också den 15 nov. och hade fyra dagars möten. Vi hade ju försökt förbereda allt i tid. Tusen inbjudningskort hade Mrs Guinness låtit trycka i Kaifeng, och dessa delade vi ut öfverallt i staden och byarna här omkring. Sedan beredde vi sofplatser. På tomma loft bredde vi ut halm och mattor öfver hela golfvet, och nere i rummen gjorde vi bäddar af alla möjliga bräder och gamla dörrar, som lades på bänkar samt bambusoffor. Det var ju ej så lätt att förbereda, när man ej hade en aning om, huru många som skulle komma.

Dagen före första mötesdagen kom Miss Gregg, och på aftonen kom fru Ringberg med en hel skara kvinnor och barn från Yongning och Mienchih samt från Sinan Maria Hultkrantz med sju kvinnor. Från de mer aflägsna byarna kom grupp efter grupp. Morgonen därpå kommo många från de närmare byarna, så att öfver 100 personer sofvo och åto här. Somliga hade gått till fots 50 km. Äfven från staden och förstäderna kom mycket folk, men endast kvinnor, så att kapellet var fullt hvarje dag. Välsignade möten hade vi, fulla af Guds kraft. Äfven de som voro alldeles främmande för evangelii budskap blefvo djupt gripna, och ingen var oberörd. Somliga fröjdades och hade fått en stor frid. Andra åter gräto öfver sin egen uselhet. Till skolflickorna talade Gud särskildt med kraft, och många af dem fattade på nytt beslut att följa Jesus. Äfven lärarinnan, Kong pingan, mottog en rik välsignelse och är som en ny människa. Allting har blifvit nytt. Vi erforo, att Gud var midt ibland oss.

På lördagsmorgonen reste Miss Gregg, och på middagen foro fru Beinhoff och barnen samt jag till en utstation, där vi hade ett större möte. Herr Beinhoff hade rest dit förut. Kong pingan var också med. Mycket folk kom till mötena, och dessemellan talade vi till kvinnorna, af hvilka de flesta aldrig förut hört evangelium. Kong pingan var outtröttlig att söka visa dem till Jesus och talade från ett hjärta, som flödade öfver af frid och glädje samt ifver att kunna föra dem till Jesus. Vi stannade öfver söndagen och reste hem måndags kväll.

Från hemarbetet.

Kinakretsen i Göteborg brukar sammankomma i regel andra söndagen hvarje månad — utom sommarmånaderna — till uppbyggelse och bön samt för erhållande af missionsunderrättelser dels å K. F. U. M., dels å Ynglingaföreningen Libanons lokal. Det första mötet i år hölls den 9 januari å sistnämnda plats och var anordnadt i form af ett *julsamkväm*. Ett sådant blef det ock i bästa mening. Rektor O. Lundén, medlem af Göteborgskommittén för S. M. K., hälsade de talrikt tillstädeskomna vännerna välkomna och framhöll med ledning af Dav. ps. 100, att beträffande Guds rikes utsikter och framgång voro vi fullt berättigade att redan på förhand *tacka* för segern. En musiktrio — fru Märta Edstam samt fröknarna Hanna och Maria Petterson — bjöd därefter med tillhjälp af fiol, piano och orgel på vacker musik, hvarjämte en medlem af "Libanon", herr Erik Hedlund, med innerlighet och värme sjöng ett par solosånger. Sedan te och kaffe med smörgåsar under trängsel och god stämning inmundigats, höll kyrkoherde J. Rylander från Lena ett allvarligt, djupt gripande föredrag om Jesus Kristus såsom världens ljus med ledning af Joh. 8: 12. Kandidat Fritz Holmgren från Stockholm gaf vidare en intressant inblick i kinesens karaktär genom att föredraga ett stycke, benämndt "Människovänlighet".

Härmed ha i korthet antydts några af de yttre konturerna till vårt samkväm, som afslutades af Göteborgskommitténs ordförande, komminister C. G. Klingner, med några varmhjärtade ord samt tacksägelse och bön. *K. E. B.*

En värdefull gåfva.

Icke sällan insändas till S. M. K:s expedition missionsgåfvor, som därstädes väcka djup rörelse och alldeles särskildt mana till tacksägelse och bön, då på gifvarna Jesu ord förvisso kunna tillämpas: "Hvad hon kunde, det gjorde hon."

En sådan gåfva har i dagarna kommit missionen till del från en fattig, lungsiktig, tioårig flicka. Allt hvad hon ägde var 1 krona, och denna krona skulle missionen ovillkorligen ha. Må Herren, det är vår bön, i rikt mått välsigna den lilla gifvarinnan samt låta evighetsskörd uppväxa af den gåfva, hon af kärlek till sin Frälsare framburit!

Tacksägelse- och böneämnen.

Den offervillighet, som mer och mer börjar visa sig bland de infödda kristna (sid. 11).

De 11, som i Puchow genom dopet upptagits i församlingen (sid. 11) och de 13, som blifvit döpta i Tungchow-fu (sid. 13).

Den i Puchow hållna bibelkursen för kvinnor (sid. 12). Den villighet att lyssna till evangelium, som numer förefinnes i Tungchow (sid. 12).

Att tillstånd beviljats för missionsarbete i Puchow fängelse (sid. 12). —

Miss Greggs möten (sid. 23).

Böneämnen:

Den i Puchow tillämnade gosskolan (sid. 12). — Tältpredikoverksamheten (sid. 13, 21). — Att Gud alltfort i nåd må bevara såväl våra syskon som de infödda kristna från öfverfall af röfvare (sid. 12). — De å sid. 21, 22 nämnda infödda medarbetarna. — Fru Tong, Hsü-ta-sao och Chang-ta-sao (sid. 21, 22).

Våra utresande syskon. — De i Yangchow studerande systrarna (sid. 22).

Springgossen, som blev missionär.

För våra små missionsvänner.

"Antingen kommer Johnny att dö som helt ung och blir hans liv omtalat i någon kristlig traktat, eller får han leva för att bli missionär."

Dessa ord yttrades till hälften på allvar, till hälften på skämt för omkring trettio år sedan av en ung prästfru, som med sin man nyligen flyttat över från England till Irland. Och de framkallades av en liten scen, som tilldrog sig utanför trädgårdshäcken. Uppflugen på en trästubbe stod en liten irländsk pojke med lingult hår, son till gårdsdrängen, prästgårdens allt i alla, och predikade med stor hänförelse för några av sina små vänner, som strax förut i hans sällskap kommit hem från söndagsskolan.

Pastorskan hade fattat ett varmt intresse för den ljushårige Johnny, som i kyrkan fick trampa orgeln, som i hemmet var hennes springpojke, och som morgon och kväll fick föra korna till och från hagen. Under de två år hon hade Johnny i sin närhet, talade hon också ofta med honom om Herren Jesus samt sökte intressera honom för missionen i olika länder, särskilt i Indien, Persien, Kina och Brasilien.

Efter dessa två år sade Johnnys far upp sin plats för att flytta till en helt annan del av Irland, och då måste också Johnny lämna den för honom så kära prästgården.

Vid avskedet hade kyrkoherden ett långt och allvarligt samtal med gossen, och så gav han honom till sist en liten röd sparbössa, varpå med förgyllda bokstäver stod tryckt: För missionen. "Tag den här med dig", sade han, "och se till, om du kan bli en liten samlare för missionen."

Så for Johnny O'byrne sin väg.

* * *

Tjugufem år hade förgått. Då fann fru Ellison, nu en äldre, vördig prostinna, en morgon på frukostbordet ett brev från utlandet.

"Från Brasilien!" utbrast hon. "Där känner jag ingen. Från vem kan det vara?" Men under det hon läste brevet, fylldes hennes ögon med tårar, ty det framkallade så livligt i hennes minne den söndagseftermiddag för många år tillbaka, då Johnny O'byrne från en trästubbe utanför prästgården i Irland hade stått och predikat för sina små kamrater. Brevet var från honom. Han kände, skrev han, ett behov att omtala, det hennes ord i söndagsskolan och den fortsatta läsningen av Bibeln — hon hade nämligen förmått honom att gå in i en bibelläsningsförening — hade visat honom, att han var en syndare, som behövde en frälsare. Kyrkoherdens ord hade han heller aldrig kunnat glömma, och till sist, när Kristi kallelse hade kommit, hade han lämnat allt för att följa honom såsom hans vittne ut till det mörka Brasilien.

Han slutade sitt brev med att fråga, om han finge hälsa på i prästgården vid ett framtida besök i hemlandet.

* * *

Just den dag, då den unge missionären skulle anlända, befunno sig åtskilliga gäster i prästgården, bland dem några, som icke hade intresse för Guds rikssak. En av dessa vände sig till prostinnan och frågade: "Känner du det inte litet svårt att ta' emot din forne springpojke och vallgosse bland alla dessa gäster?"

"O nej", utbrast fru Ellison, "han är en *konungason*, och jag känner det bara som en *ära* att *få* ta emot honom."

Och hon behövde i sanning icke blygas för den unge missionären. Evangelii förfinande makt hade gjort honom till en av Guds ädlingar, och snart voro de främmande djupt intresserade av honom. Ja, de riktigt värderade honom, för att han så okonstlat och utan att blygas talade om den tid, då han som liten barfotad pojke sprungit ärenden i prästgården och vallat korna.

"Det är något verkligt i den där unge mannens religion", yttrade helt sakta en gammal herre, som ofta nästan föraktfullt brukat tala om Guds verk i människors hjärtan.

Efter middagen tog den unge missionären fram en liten röd sparbössa och visade de närvarande. Det var samma sparbössa, som han för över 25 år sedan erhållit av kyrkoherden. Han brukade, sade han, visa den för sin lille gosse och berätta för honom om den Herrens tjänare, som givit honom den, och om den unga prästfrun, som varit så trogen i hela sitt hus, och som så mycket vinnlagt sig om att undervisa sin fattige springgosse i de eviga sanningarna. Han kunde aldrig, sade han, glömma dessa två vänner, genom vilka han lärt känna Gud och fått kärlek till arbetet i hans rike.

"Jag var", berättade han, "femton år, när jag fick klart för mig, att Gud kallat mig att arbeta bland hedningarna. Efter några år kom jag till dr Guinness' missionsskola i London, och när Gud sedan öppnade väg, for jag till Brasilien, och där har jag nu arbetat de sista tio åren."

"Det är stort att få giva upp allt för Kristus, men det måste ändå vara bra svårt att bege sig så långt bort i världen", yttrade en av de närvarande.

Johnny vände sig med strålande ansikte till den talande och svarade:

"Vad andra kunna göra för sin jordiske konung, det kan jag förvisso göra för konungars Konung, min Frälsare. Det är ingen som anar, vad det är för en härlig, lycklig tjänst."

* * *

Ännu några år hade förflutit. Och ånyo ligger på prostinnan Ellisons bord ett brev med okänd handstil.

Denna gång är det från Johnny O'Byrnes gamle far. Han omtalar, att hans son fått utbyta tjänandet här nere emot den ännu härligare tjänsten högre upp.

Den forne springgossen och vallgossen, som även var den store Konungens son, hade följts till sitt sista vilorum icke endast av en stor skara fattiga infödingar, vilka genom honom förts från mörker till ljus, utan även av alla de brittiska undersåtarna i Bahia, ifrån konsuln ned till den enklaste av tjänarna. Han hade varit en *missionär* i sann mening, och därför var det vid hans bortgång stor sorg bland alla, som hade lärt känna honom.

Our own Magazine.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1916.